Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2013, sen. zn. 29 ICdo 19/2012, ECLI:CZ:NS:2013:29.ICDO.19.2012.1

Číslo: 81/2013

Právní věta:

Nejde-li o dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé, přísluší advokátu mimosmluvní odměna (vypočtená z příslušné tarifní hodnoty) za úkon právní služby, jímž je vyjádření k dovolání, ve výši jedné poloviny (§ 11 odst. 1 písm. k/, odst. 2 písm. c/ a odst. 3 advokátního tarifu).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.05.2013

Spisová značka: 29 ICdo 19/2012

Číslo rozhodnutí: 81

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání, Náklady řízení, Zastavení řízení

Předpisy: § 11 odst. 1 písm. k) předpisu č. 177/1996Sb. ve znění do 31.12.2012
§ 11 odst. 2 písm. c) předpisu č. 177/1996Sb. ve znění do 31.12.2012
§ 11 odst. 3 předpisu č. 177/1966Sb. ve znění do 31.12.2012
§ 243b odst. 5 o. s. ř.
§ 9 odst. 3 písm. a) předpisu č. 177/1996Sb. ve znění do 31.12.2012

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením ze dne 23. 2. 2011 odmítl M ě s t s k ý s o u d v Praze (dále jen „insolvenční soud“) žalobu, kterou se žalobci domáhali popření pravosti pohledávek společnosti UB, a. s. (bod I. výroku), a rozhodl o nákladech řízení (bod II. výroku).

K odvolání žalobců V r c h n í s o u d v Praze usnesením ze dne 9. 1. 2012 potvrdil usnesení insolvenčního soudu (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok).

Proti usnesení odvolacího soudu podali žalobci dovolání, které posléze (podáním ze dne 20. 5. 2013) vzali zpět.

N e j v y š š í s o u d dovolací řízení zastavil.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud pak v důsledku tohoto dispozitivního úkonu zastavil dovolací řízení dle § 243b odst. 5, věty druhé, zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu.

S přihlédnutím k tomu, že v průběhu dovolacího řízení rozhodl insolvenční soud (usnesením ze dne 26. 3. 2013, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 28. 3. 2013), že společnost EO, evropská společnost, vstupuje do insolvenčního řízení na místo věřitele UB, a. s., rozhodoval Nejvyšší soud o dovolání již vůči evropské společnosti, jako prvnímu žalovanému (§ 19 odst. 1, věty druhé, zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení /insolvenčního zákona/).

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se opírá o ustanovení § 243b odst. 5, větu první, § 224 odst. 1 a § 146 odst. 2, větu první, o. s. ř., když žalobci (zpětvzetím dovolání) procesně zavinili, že dovolací řízení bylo zastaveno a žalovaným vzniklo právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Nejvyšší soud nepřehlédl, že podle ustanovení § 151 odst. 2, věty první, o. s. ř. by při rozhodování o náhradě nákladů řízení měl určit výši odměny za zastupování advokátem podle sazeb stanovených paušálně pro řízení v jednom stupni zvláštním právním předpisem (jímž byla vyhláška č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/, ve znění pozdějších předpisů) [část věty před středníkem] a že podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně (podle ustanovení advokátního tarifu) by se mělo postupovat, jen jde-li o přiznání náhrady nákladů řízení podle § 147 a § 149 odst. 2 o. s. ř. nebo odůvodňují-li to okolnosti případu (část věty za středníkem).

Vzhledem k tomu, že Ústavní soud nálezem pléna ze dne 17. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 25/12, uveřejněným pod číslem 116/2013 Sb. zrušil (s účinností od 7. 5. 2013, kdy byl nález vyhlášen ve Sbírce zákonů) vyhlášku č. 484/2000 Sb. jako neústavní a s přihlédnutím ke sdělení Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2013, č. Org. 23/13, k onomu nálezu, uveřejněnému pod číslem 117/2013 Sb., nicméně Nejvyšší soud uzavírá, že při absenci zvláštního právního předpisu o sazbách odměny za zastupování stanovených paušálně pro řízení v jednom stupni je namístě postup dle § 151 odst. 2, věty první, části věty za středníkem, o. s. ř. (srov. shodně též důvody rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. 31 Cdo 3043/2010, dostupného veřejnosti na webových stránkách Nejvyššího soudu).

Náklady prvního žalovaného v dovolacím řízení sestávají z odměny advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření k dovolání ze dne 5. 6. 2012). S přihlédnutím k době započetí úkonu právní služby přísluší advokátu prvního žalovaného odměna podle advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „advokátní tarif“); srov. § 8 odst. 1 advokátního tarifu a přechodné ustanovení obsažené v článku II vyhlášky č. 486/2012 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

Dovolání směřovalo proti rozhodnutí odvolacího soudu, které nebylo rozhodnutím „ve věci samé“, takže advokátu prvního žalovaného přísluší za tento úkon právní služby mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny (§ 11 odst. 1 písm. k/, odst. 2 písm. c/ a odst. 3 advokátního tarifu); srov. obdobně např. již důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2001, sp. zn. 29 Odo 34/2001, uveřejněného pod číslem 71/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 1999, sp. zn. 20 Cdo 324/98, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 4, ročník 2000, pod číslem 41.

Incidenční spor o popření (určení) pravosti pohledávky je ve smyslu ustanovení § 9 odst. 3 písm. a) advokátního tarifu sporem o určení, zda tu je právní vztah nebo právo (srov. např. již usnesení

Nejvyššího soudu ze dne 9. 11. 1999, sp. zn. 31 Cdo 863/99), u kterého se považuje (pro rozhodnou dobu) za tarifní hodnotu částka 25 000 Kč. Tomu odpovídá (dle § 7 bodu 5. advokátního tarifu) mimosmluvní odměna ve výši 2100 Kč, z níž jedna polovina činí 1050 Kč. Spolu s náhradou hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč a s náhradou za 21% daň z přidané hodnoty ve výši 283,50 Kč (§ 137 odst. 3 o. s. ř.) tak dovolací soud přiznal prvnímu žalovanému k tíži žalobců celkem částku 1633,50 Kč, k jejíž úhradě zavázal dovolatele solidárně.

Druhé žalované v dovolacím řízení podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly, proto Nejvyšší soud rozhodl, že ve vztahu mezi žalobci a druhou žalovanou nemá nikdo z účastníků právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. 12. 2012) se podává z bodu 7., článku II., zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.